

ESCRITS

15

LA LLUM INEFICAÇ*

FRANCESC CODINA I VALLS

LA CONSPIRACIÓ

Si tot ha conspirat —l'obscura
terra i el vent que l'enverina
de pol·len i sentors, tants cors
que van gosar llançar-se nus
al tèrbol joc, i una corrua
fonda de somnis i paraules—,
si tot s'ha desfet i refet
tossudament i des de sempre
perquè la llum també fos meva
i aquesta tarda vagi plena
d'ocells i gent i crits i màquines,
què hi val que digui les sentides
tresqueres de la pell i l'ull
en foc o glaç, en rocs o molsa,
i aquell bes llarg i aquella cambra,
si vinc de tot i sóc en tot
i no tinc veu sinó ressons
del que és en mi, difús, i arreu.

---

* Els poemes formen part del recull inèdit *La llum ineficaç*.

POBLAT ANTIC

Volen ocells cansats
damunt els turons freds
en salvatge silenci.
Fa molt de temps que l'home
va triar l'acollença
d'aquestes balmes fondes,
d'aquestes roques grises,
de l'alzina i el roure
malalts i devastats.

Trepitges signes vells.
D'arreu puja l'aspror
del sofriment, la fosca
corrua de les feines,
el fum brut de la lluita,
dels dies, de la sang
rovellada, gastada.

Camines com qui fuig
entre espesses fumeres
de vestigis ardents
i t'esclaten als polsos
soliloquis de roc.
Com si tot s'hagués fet
perquè ara hi furguessis
pols vella, molta seca,
cercant focs, enfonsant-te
en el fang d'altres vides.

LA CORDA VERMELLA

Els homes i les dones han trenat
la corda vermella
damunt la runa encara fumejant,
de sobte endurida sota glaç esberlat
per cavalleries o tanquetes,
ara que el vi que no n'era bo rega encara els carrers
que tot sovint es buiden i s'encenen de finestres
mig obertes a l'aguait
del perill que s'acosta, però
les mans s'han buscat, s'han nuat, mai
no han parat de trenar
la corda,
just a l'hora que exploten obusos contra les ginestes
o quan el mar transit de submarins batia
roquers i platges amb cadàvers,
i la lluna sola
s'enaigua del crit dels amants
en l'alta nit,
ara que la terra venç
la claror dels incendis, o quan l'abril
estrebarà llavors:
incansable i sobtosa tornada
que els llavis cal que diguin i diguin
si vermellegen i els mou
la joia de trenar
més forta la corda que els estira
cap a més llavis i més foc.

BAIXADA DE LA TRONA

Perquè hi ha falgueres
i túmuls de llaunes rovellant-se
als pendissos humits,
perquè una molsa atònita
xucla la tebior de les deixalles,

perquè vibren
filats elèctrics per damunt del somni
estampit al xassís
de cotxes escorxats i consirosos
entre gallarets,

perquè t'engafes i somrius
contra la ponentada polsegosa,
perquè hi ha mots absents, substituïts,
als llavis de pruna que t'atreuen
ardidament cap a l'aurora,

perquè el cor es fa savi
i el cap aprèn a suportar
clarors i terboleses,
perquè mires i mires amb deler
l'immens gresol ardent i violent,

perquè de sobte açulls
l'encontre breu i espurnejant
del seny i la paraula,
perquè voreges i voreges
l'estany de la boira dorment,

ara, com un genet entenebrat
o una àliga perduda,
davalles a la plana trafegosa,
ciudadà el·líptic i feixuc
de riqueses estranyes.

CANÇÓ DEL VI

Sents com s'esllavissen
sommis de polsim
i s'enlairen fondos
vols d'ocells proscrits.

T'ha calgut la negra
lluïssor del vi,
l'esvoranc s'obria,
la tenebra riu.

Tot s'atura quan
el gos ensopit
de foc i claror
se t'ajeu per dins.

Calles, tentineges
massa lluny del llit,
roses esclafades
se't fan sang als dits.

Saps que no podràs
desteixir l'ordit
del foscant nuós
de pors i desig.

LA LLEI

De la fosca febrosa neix el buf que revifa
les fogueres de l'alba: l'alè frisós que excita
la fosa de l'instant i volcia l'espurna
que llambreja al teu ull i tremola al meu cor.

Prou s'olora la cendra que ofegarà el petó,
prou se sent el silenci que negarà la veu,
prou es palpa la crosta que enterrarà la pell,
prou s'aguaita el no-res que s'encastarà a l'ull.

Som tanmateix l'ardor d'una fúria dolça:
vincladissos com flames que fuejeja el vent,
una virtut ens alça, més constant i més dura
que l'estricta puresa de la cendra i el glaç.

A la pell dels amants, als músculs de la bèstia,
al cor de les llavors un esclat s'hi congria:
una fonda fal·lera burxa el món i l'abriva
cap a l'alta florida de la carn i del fruit.

I no hi ha aturador: ni fred ni fam ni por
no apaivagaran el defici dels éssers.
Fills àvids del desig, hem de complir la llei
que els ulls dicten al cor i el seny, encès, exalta.